

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **T. R. B.**, zastoupeného JUDr. Filipem Chytrým, advokátem, se sídlem Rubešova 83/10, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2007, č. j. OAM - 585/VL - 10 - P07 - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 7. 2008, č. j. 29 Az 72/2007 - 49,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), a navrhuje jeho zrušení.

V kasační stížnosti uplatňuje důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), dále pak důvod, jež lze subsumovat pod ust. § 103 odst. 1 písm. d) cit. zákona. Konkrétně uvádí, že žalovaný neopatřil v řízení dostatečné podklady pro posouzení stěžovatelovy situace, což vedlo k nesprávnému rozhodnutí ve věci; krajský soud se pak s takovými skutkovými zjištěními v rozsudku spokojil. Stěžovatel žalovanému namítá zejména nedostatečné množství pramenů o stěžovatelově situaci (žalovaný vycházel ze zpráv organizace International Crisis Group) a jejich jednostranné zaměření. Upozornil, že žalovaný nevyužil množství zdrojů o situaci v Nepálu, např. uvedl zprávy zpracované Amnesty International, Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě, Evropského parlamentu (*pozn. NSS: bez konkrétní specifikace zpráv těchto organizací*) a dalších. Žalovaný tak podle stěžovatele porušil zásadu objektivní pravdy vyjádřené v ust. § 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., správní řád). Konečně pak stěžovatel považuje odůvodnění napadeného rozsudku za nedostatečné a neúplné.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnost. Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustné důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatel též splňuje podmínku povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.
- 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmům stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Tak se ovšem v případě stěžovatele nestalo, neboť stěžovatel se v kasační stížnosti touto otázkou

vůbec nezabýval a ani Nejvyšší správní soud důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal.

Na základě shora uvedených obecnějších úvah Nejvyšší správní soud v projednávané věci konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., namítá, že rozhodnutí žalovaného vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný stěžovateli neudělil mezinárodní ochranu formou azylu podle ust. § 12 zákona o azylu mj. proto, že dospěl k závěru, že stěžovatel nebyl odveden do tábora v džungli kvůli svému politickému přesvědčení, důvodem bylo spíše to, že byl fyzicky zdatným, mladým mužem. Stejně tak žalovaný neseznal důvody hodné zvláštního zřetele podle ust. § 14 zákona o azylu a stěžovatel nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a a § 14b cit. zákona, neboť z dostupných zpráv nevyplývá, že by stěžovateli po návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud se otázkou zjišťování relevantních skutečností v řízení o udělení mezinárodní ochrany ve své dosavadní rozhodovací činnosti již zabýval, nejnověji v rozsudku z 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70 (publikováno pod č. 1749/2009 Sb. NSS). Zde soud obsáhle rozebral svou vlastní předchozí judikaturu v těchto otázkách a posléze dospěl k závěru, že *„pokud nelze určité tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu doložit, ale ani vyvrátit listinnými či jinými důkazy a žadatel splní podmínky uvedené v čl. 4 odst. 5 směrnice Rady 2004/83/ES, správní orgán je povinen z takového tvrzení vycházet.“*

V posuzované věci se rozhodnutí správního orgánu nijak nepřičilo vyslovenému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu: Žalovaný nezpochybnil stěžovatelovo tvrzení, že byl nedobrovolně odveden do džungle a zde byl nucen pracovat, stejně tak nezpochybnil, že stěžovatel byl odveden příslušníky maoistické strany (skupiny) a že byl (je) příslušníkem Nepálské komunistické strany. Žalovaný ovšem dospěl k závěru, že důvodem k únosu stěžovatele nebylo jeho politické působení (pouze na místní úrovni), nýbrž jím byla potřeba únosců sehnat zdatné muže pro manuální práci. Svě přesvědčení založil jednak na zprávách o zemi původu, které v rozhodnutí řádně označil a které jsou součástí správního spisu, a jednak na informacích podaných stěžovatelem v průběhu pohovoru a doplňujícího pohovoru.

Žalovaný se tak ve svém rozhodnutí neprotivil ani dalšímu závěru Nejvyššího správního soudu učiněnému v citovaném rozsudku, že *„pro naplnění podmínky souvislosti pronásledování s důvody pronásledování není třeba, aby rasa, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině, politické názory žadatele či pohlaví (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) byly „výlučnou“ příčinou pronásledování; postačí, pokud jde o příčinu „rozhodující““*. Souvislost mezi únosem stěžovatele a jeho politickým přesvědčením totiž nelze označit ani za „rozhodující“ (v tom smyslu, v němž byl tento výraz použit v citovaném rozsudku).

Ke stěžovatelově dosti obecné námitce o nedostatečnosti zjištění o zemi původu pak Nejvyšší správní soud pouze podotýká, že množství a zdroje informací o zemi původu považuje za dostatečné a dostatečně reprezentativní. To platí i o zprávách, jež vypovídají o současném stavu v Nepálu (po uzavření mírové dohody v listopadu 2005).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu